

NGỌN NÉN MUỘN MÀNG

Trần Mộng Tú

NGỌN NÉN MUỘN MÀNG

thơ Trần Mộng Tú

bìa Khánh Trường

trình bày Minh Thủy - Hoàng Mai Đạt

Thư Hương xuất bản

California, USA, 2005

Copyright @ 2005 by Trần Mộng Tú

tình yêu

Anh hỏi em
Tình yêu là gì?
Làm sao em biết được
nó không có nắp
không có đáy
không có chiều ngang
không có chiều dài
nên không chạm tay vào được
không phải lửa
không phải nước
cũng không phải khí trời
nhưng thiếu nó
làm anh nghệt thờ
nó đốt ngực anh cháy đến cấp ba

và có lúc làm anh
sặc sụa

Tình yêu
không có bắt đầu
không có chung cuộc
nên khi một người nói
'thôi đi'
thì người kia lại đi treo cổ

Chắc tình yêu
là một đóa hoa?
Không hẳn là như thế
vì anh không biết nó
hàm tiếu lúc nào
và khi anh tưởng
nó đã tàn
lại là lúc nó nở ra ngàn cánh

Thế tình yêu có phải là
tuyệt không?
Không - vì tuyệt thì
chỉ rơi vào mùa đông
mà tình yêu thì có tài làm anh
run rẩy và nhức nhối ngay trong mùa hạ

Hay tình yêu là
một dòng sông?
Cũng không nữa
vì nó chỉ đứng nguyên
một chỗ
mà vẫn đẩy anh ra giữa
đại dương
anh chết đuối
dù anh bơi giỏi

Nếu thế thì tình yêu
đúng là một tôn giáo
Lại càng không phải
nó chỉ dẫn dụ anh
mơ ước một thiên đường mà
chính nó lại không phải
từ trời rơi xuống

Thôi - anh đừng hỏi nữa
Vi nếu

em thật sự biết tình yêu
là gì
thì em đã
chẳng yêu anh.

trời cuối năm ở issaquah

Tôi đi giữa một không gian màu xám
Những hàng cây không lá đứng lạnh căm
Trời cuối năm bão ghé vào thành phố
Tôi cuối năm buồn ghé nổi tôi thăm

Tôi đi theo dòng đèn xe đỏ quạch
Đưa tôi đi nào tôi biết đi đâu
Tôi đã lạc từ hai mươi năm trước
Như dòng sông tôi rẽ một nhánh sầu

Cũng có lúc tôi lăn trên mặt đất
Nhặt lên từng cọng cỏ chuyện trò
Cỏ với tôi không cùng chung ngôn ngữ
Nên tôi như con đê nhỏ buồn xo.

Cũng có lúc tôi hôn lên vách núi
Đứng lặng yên nghe tiếng núi thăm thì
Quên băng mắt đá vốn tình lạnh lẽo
Nên tôi đành ôm mặt ngậm ngùi đi

Cũng có lúc tôi chạy xô ra biển
Vóc lên từng nắm cát lạ làm thân
Cát dừng dừng theo kẽ tay trôi mất
Ôi! Bên kia biển có nhớ tôi không

Trời cuối năm bão ghé vào thành phố
Tôi cuối năm buồn ghé nổi tôi thăm.

1995

thơ trên xa lộ

Em hý hoáy làm thơ trên xa lộ
Dòng sông xe ngừng chảy giữa buổi chiều
Mỗi chiếc xe một lũ hành cô độc
Trên đường về như những vạt nắng xiêu

Mặt trời phương tây như bình rượu mạnh
Rót xuống vai em từng vũng rượu hồng
Phía bên trái nơi quả tim rạo rục

Ngậm mặt trời như những nụ hôn cong

Những vệt phấn mơ hồ trên xa lộ
Mỗi ngã ra là một ngã phân vân
Con đường cũ đôi khi sao vẫn lạ
Thơ buông trên tay lái cũng lạc vần

Em hý hoáy làm thơ trên xa lộ
Dòng sông xe đọng lại giữa hoàng hôn
Trên mặt giấy những dòng thơ nguyệt ngoạc
Chữ xóa đi cũng chờ nửa mảnh hồn

Em đứng giữa dòng thời gian mùa hạ
Nghe tiếng xe lăn lăn rất hững hờ
Bỗng quên băng đời hai dòng xuôi ngược
Trong không gian vừa rớt một tiếng thơ

8/95

hồn em giờ rất lạ

Anh trốn vào trong em
Len qua từng tĩnh mạch
Theo máu ghé vào tim
Em, chao đi một nhịp

Anh hòa tan trong máu
Như suối chia muôn nơi
Dòng nào lạc qua phổi
Cho em thở bồi hồi

Anh lang thang khắp nẻo
Dừng lại ở buông gan
Em lọc tình trong đục
Hỏi anh có bàng hoàng

Lòng em bao nhiêu đoạn
Anh chưa biết ngắn dài
Sao vội vàng buộc lại
Để cho em rồi bời

Anh lan ra tứ chi
Như nhựa cây cho lộc
Em thông dong giữa đời
Có anh che bóng lá

Trên những ngón tay em
Anh cho thơ tứ tuyệt
Trên vầng trán thanh xuân
Anh cho em nhật nguyệt

Hồn em giờ rất lạ
Một chiếc bình đầy anh

5/96

đừng hỏi em

Nếu chúng ta yêu nhau
Năm mình 20 tuổi
Tình yêu xanh có chín suốt một đời?

Nếu chúng ta gặp nhau
Ở tuổi 40
Tình đã chín có là tình sẽ nẫu?

Nếu chúng ta ngã vào nhau
Trên đôi chân đã đi quãng đường dài quá 60 năm
Ngày đã mãn mặt trời
Vàng trắng đêm đã khuyết
Tình có như tình ngòi nốt chỗ trăm năm

Anh ơi!
Anh ơi!

tình nào là quá sớm
tình nào là quá muộn màng
Trái tim em như một đóa hoa ngoan
Nở giữa hàng rào đã nghiêng về một phía
Trái tim em là quả không bao giờ quá chín
Bụi phấn trắng trên da còn dính ngón tay anh

Anh ơi!
Anh ơi!

Có thành phố mặt trời suốt đêm vẫn mọc
Có loài chim đập cánh suốt một đời
Đừng hỏi em những điều em không hiểu
Những điều anh muốn biết về một trái tim

Ngực em chỉ là căn nhà cho mướn
Tình yêu là khách trọ của trái tim

cả một dòng sông đứng lại chờ

Tôi xa người nắng buồn trên vai
Môi tôi mùi thuốc còn thơm hơi
Người xa tôi một dòng sông trắng
Dãy núi bên kia có ngậm ngùi

Tôi xa người hàng cây bàng khuâng
Nước dâng chiều xuống nhớ muôn trùng
Người xa tôi có ra đứng ngóng
Một cánh chim bay ở cuối rừng

Tôi xa người như xa mùa xuân
Ngực tôi còn đọng chút hương trầm
Mảnh trời trong mắt còn xanh biếc
Người đã mơ hồ như vọng âm

Tôi xa người như xa cơn mưa
Tóc tôi còn ướt đến bây giờ
Nhớ tôi người có chầm điếu thuốc
Nhớ tôi người có đi trong mưa

Tôi xa người như xa quê hương
Những dấu thân yêu mất cuối đường
Người nhật hộ tôi hoa dĩ vãng
Lau giùm dòng lệ ở vết thương

Người xa tôi gió cũng lặng thinh
Tôi rung nổi nhớ ở quanh mình
Người như suối chảy qua rừng vắng
Cả một dòng sông đứng lại chờ

9/93

mưa seattle

Đêm qua trở gối nghe mưa
Tình như chần hạp không vừa ấm tôi
Co hoài vẫn hụt một nơi
Tôi kéo vương chiếu buông rơi đóa sầu
Sáng nay ra phố gội đầu
Giọt mưa sợi tóc ôm nhau khóc òa

Cong tay hứng hạt mưa sa
Mưa giăng mắt lưới xóa nhòa chỉ tay
Gió đi trên những nhánh cây
Tôi nghe tiếng gậy đầu dây quanh mình
Mưa dầm chết đuối bình minh
Áo nào rộng đủ che tình tôi khô

12/96

cũng có hôm như thế

mùa hè cuối tuần
trẻ con đi làm
đi chơi với bạn
nhà thường chỉ có hai người

buổi sáng
thức dậy chàng hỏi
em ngủ ngon không
anh ngáy to quá
họ lăn vào nhau
con chim hót ngoài cửa sổ
ngày bắt đầu

buổi trưa
nàng thu dọn nhà cửa
chàng đọc seattle times
họ đi ra đi vào
đi lên đi xuống
gặp nhau ở cầu thang
chẳng ai nói lời nào
như hai người rất lạ
chàng uống bia
ăn pretzel
trận đấu banh trên màn ảnh nhỏ
nổ tung trong ngực chàng
nàng thản nhiên
nghe tiếng động

buổi chiều
chàng vào trong bếp
cần nhẩn với hũ dưa muối
siêu thuốc bắc
và những chai nước mắm
nàng bảo
đó là tựa đề

của những bài thơ sắp viết
chàng lắc đầu
không hiểu
nàng ra vườn
tưới nước cho mấy khóm hoa
cuộn nỗi buồn
vào những con sâu trong lá

buổi tối
trước khi đi ngủ
chàng đọc lịch sử, thánh kinh
nàng lẩn ra một góc
ôm con gấu bông
đọc những bài thơ tình

đêm đêm
khi ngọn đèn đã tắt
chàng ngủ say cùng những
vị á thánh và những anh hùng
nàng thức dậy
ôm trái tim cô đơn
của người tạm trú

khu vườn mùa xuân

tặng Anh Chị Nguyễn Thúc Quỳnh

Anh dắt em vào
khu vườn mùa xuân
anh dấu em dưới những tán lá
hoa tử muội cười
ròn rã trên vai em
mặt trời hồng hôn lên
cả hai bên má

Mình đứng bên nhau
dưới cội hoa đào
Anh bảo em
có giọt lệ hồng trong mắt
trên trán anh
sợi tóc trắng lò xo
Em bảo anh
thời gian đang chơi trò

đuổi bắt
Anh ôm em
bằng nguyên cả vòng tay
cho em nếm
mùa xuân trên môi
nhìn cánh chim bay
trong mắt
ngực anh loang mùi rượu
hoàng hoa
cho em thở hơi xuân chất ngất

Anh dắt em vào
khu vườn mùa xuân
hái cho em
một chùm thơ
trữ quả

Xuân Bình Tý

thế nào em cũng khóc

Em vẫn tưởng tượng ra
ở một thành phố xa xăm
trong một địa chỉ em nhớ từng con số
có anh đang sống
anh đang thờ
và anh đang nghĩ đến em

Em vẫn tưởng tượng ra
khi anh đi dạo trong làng
vào những đêm trăng sáng
anh dừng lại
chạm tay vào một bông hoa đang ngủ
anh nghĩ đến em
và trên những ngón tay anh
bỗng thơm mùi hương cũ

Em vẫn tưởng tượng ra
mỗi buổi sáng mờ sương
khi anh chạy bộ qua công viên
anh dừng lại
ném viên sỏi nhỏ xuống hồ
nhìn những vòng nước loang xa, loang xa

anh nhớ đến em
và những lần hò hẹn

Em vẫn tưởng tượng ra
trong một cao ốc
nơi anh làm việc
trên mặt bàn ngổn ngang sách giấy
giữa trò chơi chữ nghĩa hàng ngày
anh sẽ nhật ra
một chữ T nhỏ xíu
và cắt vào bên trái, phía tim

Em vẫn tưởng tượng ra
ở một con đường nào đó
khi anh dừng xe
phân vân giữa đèn đỏ, đèn vàng
anh gọi tên em, rất khẽ
với một thoáng mơ màng

Em vẫn tưởng tượng ra
khi chúng mình gặp lại nhau
anh không gọi tên em
em không gọi tên anh
chúng mình sẽ đứng lặng nhìn nhau
và thế nào em cũng khóc

6/96

thức ăn cho trái tim

Cái sọt rác sau lưng em
Có những mẫu giấy điện toán vo tròn
Có mảnh giấy bọc Taco lem luốc
của cô Mẹ ngồi bên
Người bạn Cam Bốt vớt vào đó
vuông lá chuối gói bánh
Em cũng ném vào đó
trang nháp của bài thơ
Những mẫu tự Việt Nam
nằm ngơ ngác

Người quét dọn da đen
cầm lên ngắm nghía
Em bảo đó là chiếc lá
gói thức ăn cho trái tim tôi
Trong đời sống này
em nào có khác gì trang bản thảo
bị ném vào
một cái sọt khổng lồ
cũng ngơ ngác màu da

vụng về ngôn ngữ
dùng thơ văn
để gói trái tim mình

11/96

tuyết trọng thủy

Lông ngỗng ngập đường nàng ở đâu
Cánh tuyết bay bay vó ngựa sầu
Một chuỗi lệ trai chìm đáy giếng
Vết cắt tim chàng sắc trắng phau

bướm tuyết

Sáng nay bướm tuyết bay nhiều quá
Một ngàn cánh nhỏ bám hai vai
Tôi đứng giữa trời xoay tròn bắt
Vụng về cánh bướm gãy đầy tay
Tuyết tháng Giêng ở Issaquah

bài thơ tháng 12

Tôi ở đâu mà tôi tới đây
Ngày xưa ai đứng ở nơi này
Giọt mưa trời khóc ngàn năm trước
Sao còn ướt trên lưng bàn tay

Tôi ra đời đã được bao lâu
Sao trái tim tôi nếp gấp nhàu
Mặt đất tôi đi bao ngàn dặm
Sao vẫn chông chênh những bước đầu

Tôi kết tinh từ mảnh vân hà
Từ báo cạp xưa hay đóa hoa
Bụi phấn tôi mang trên thân thể
Từ tảng đá nào đã vỡ ra

Tôi yêu người yêu thật là xa
Tình trong tiền kiếp tình không già
Giòng sông trăng chảy vào trái đất
Chảy lâu rồi hay mới đêm qua

tháng 12

cháy rừng

Em cô đơn

như một thân cây
còn sót lại sau đám cháy rừng
chung quanh em
những tàn tro lạnh ngắt
Con chim đã bay đi thật xa
chưa tìm đường trở lại
Những chiếc lá cháy xém
cúi nhìn dĩ vãng
Em tự vỗ về mình
Này cô - Đừng khóc nhé!

Người ta đang phun nước
để dập tắt
một trái tim còn âm ỉ cháy.

Anh ở đâu!

3/96

sợi tóc

Sáng hôm nay em thấy ở trong gương
Đường ngôi lệch sợi tóc buồn vừa thức
Chiếc lược lạnh vùi trong vùng tóc ẩm
Những chiếc răng rẽ mãi một đường ngôi
Ôi nếu tình mà rẽ được như ngôi
Ta đã buộc đời nhau ngàn sợi tóc
Sợi tóc mỏng của một thời mơ mộng
Của một thời tình lạc giữa chiêm bao
Của một thời xô vỡ cả trăng sao
Biển căng ngực và núi rền tiếng thờ

Đời mới lớn vừa mở tung cánh cửa
Tóc trượt chân đã ngã xuống vai nhau
Tình trượt chân nên không bước cạnh nhau
Sợi tóc mỏng vấy hoài gương lược cũ

ngọn nến muộn màng

Em đứng thẳng cho anh nhìn vào mắt
Anh vớt hồi em những giọt long lanh
Con sông chảy cả một thuyền quá khứ
Trong mắt em ngơ ngác đám lục bình

Em đứng nghiêng cho anh nhìn sóng lượn
Đêm màu xanh hay biển tóc em xanh
Gió thổi ngược tóc bay về dĩ vãng

Có sợi nào còn vương ngực áo anh

Em cúi xuống cho anh hôn lên gáy
Kỷ niệm gầy như những chiếc xương vai
Hương phấn đỏ em mang từ tiền kiếp
Cho anh ôm tình cũ một vòng tay

Cò chân lên cho anh nâng gót nhỏ
Gót chân son nỏ nả nhíp xe đời
Nói cho anh chuyến tàu nào em lỡ
Sân ga nào còn giữ lệ em rơi

Em ngồi xuống đêm không còn trẻ nữa
Cánh chim bay tha hết cọng thời gian
Trên vai anh em gửi đời cát lở
Tình thấp cho em ngọn nến muộn màng

dấu chân vườn cũ

Chiếc quần jeans bạc phếch
đôi giày vải rách bướm
áo con bỏ không mặc
mẹ khoác ra làm vườn
cả tháng Tư mưa sũng
ướt lây sang tháng Năm
cỏ mọc cao ngang gối
che lấp những đóa hồng
tháng Sáu ngồi nhổ cỏ
tường ngồi trong rừng lau
hoa cỏ bám đầy tóc
lưỡi cuốc rưng rưng sâu
tháng Sáu ngồi nhổ cỏ
nhớ về khu vườn xưa
dấu chân người tình cũ
vết còn in trong mưa!!!

Ôi khu vườn tuổi nhỏ
dưới những gốc hoa chanh
em níu tay anh đỏ
dấu chân nào của anh
dấu giày anh thì to
dấu guốc em thì nhỏ
gót chân người đang yêu
thơm lừng mùi hương cỏ
ôi khu vườn tuổi nhỏ
con bướm đậu trên vai

con dế sợ ướt cánh
trốn mưa trong túi ai
ôi khu vườn tuổi nhỏ
nắng thơm như nụ hôn
những chùm hoa trứng cá
nở trắng một góc hồn

Bây giờ mất tất cả
con dế và góc chanh
đầu chân trong vườn cũ
em thì đã xa anh
bây giờ mất tất cả
nụ hôn và đóa hoa
chuyện tình thành cổ tích
em thì đi thật xa

Em thì đi thật xa
cuộc bao nhiêu luống đất
tìm viên sỏi ngày xưa
trong mảnh vườn đã mất

Issaquah 6/96

gạch vỡ

Rồi có một ngày
em hết yêu anh
như một ngày
trái tim em ngừng đập
như nụ hồng sẽ héo
trên ngực em
màu son không còn nữa

Rồi có một ngày
anh hết yêu em
như đám mây
buổi sáng ra đi
buổi chiều trở về
không còn nguyên dáng cũ
như những giọt mưa
không để lại vết loang nào
trên phiến đá
hồn anh

Rồi có một ngày
em hết yêu anh
như những hẹn hò

theo cánh chim
mắt hút sau vách núi
như những cơn mưa
bị bỏ quên
trên cánh đồng hoang vu

Rồi có một ngày
ta hết yêu nhau
rất tình cờ
như cơn địa chấn
đến rồi đi
qua thành phố
em sẽ bình thân
nhặt những rơi mắt mình
trên từng viên gạch vỡ

9/96

tình ơi! lau lách đôi bờ

Cuối năm ra hồ nghe mưa
Thấy đời mình như đời ốc
Trốn hoài dưới đám rêu xưa
Uống bao nhiêu sóng cho vừa

Cuối năm ra hồ soi bóng
Hồn theo khói sóng lao xao
Giơ tay ném viên sỏi nhỏ
Bóng tan hồn ở phương nào

Cuối năm ra hồ mức nước
Mới hay lòng rộng như bình
Xăm xoi hoài không thấy đáy
Mức bao nhiêu nước cho tình

Cuối năm ra hồ tìm núi
Lung linh một phiến đá hồ
Tắm núi vương trong mang cá
Lưới nào vớt được lên bờ

Cuối năm chàng lên tiếng gọi
Tình ơi! Lau lách đôi bờ

trái cam và tình yêu

gửi Anh Giác và Diệu Chi

Ông Trời hôn lên trái cam
đặt tên cho trái cam là Sunkist

Anh hôn em
anh gọi tên em là Tình Yêu

Thấy không anh
Trời cũng như mình
khi yêu gọi tên nhau rất lạ

Có đôi lúc Trời bỏ đi với lá
trái cam buồn ương mãi màu xanh
Ôi! Nếu mà em phải xa anh
sầu sẽ rụng trăm trái cam héo úa

Trời về tỏ tình da cam ửng đỏ
giống như em khi được ở bên anh

11/96

gọi tên

Chàng có đôi chân thật dài
Chàng đi bộ
băng qua những cánh rừng thông
chiếc đầu tròn ngừng cao
thỉnh thoảng lại vương vào
những ngọn cây

Tôi đứng đón chàng
ở bìa rừng Tây Bắc

Khi chúng tôi gặp nhau
chàng cúi xuống hôn tôi
cả hai cùng khóc
nước mắt chàng nhuộm vàng
thân thể tôi
tôi bật gọi trên chàng

Trăng ơi!

Rằm tháng giêng Đinh Sửu

cựu ước

Em ra vườn sáng hôm nay
Trái tim vương giữa trạc cây táo hồng
Trái tim quả táo đèn lồng
Song song treo giữa mênh mông đất trời
Anh ngồi nghe tiếng thơ rơi

Con rấn Cự Ước đến mời mọc anh
Em trao nửa trái táo xanh
Anh cần tiền kiếp giữa nhành môi thom

Ô hay! Sao Chúa lại buồn

6/97

work zone ahead

Give 'em A Break

Hãy ngừng lại để cho em thở
thở một hơi dài
rồi hãy tiếp tục đi
quãng đời trước mặt biết bao
công việc
tiếng khóc tiếng cười
chen lẫn sân si

hãy ngừng lại để cho em thở
thở một hơi dài
rồi hãy sang trang
thế giới văn chương chập chùng
ngôn ngữ
vội vã chi rồi cũng phải...
xuống hàng

hãy ngừng lại để cho em thở
thở một hơi dài
rồi tiếp tục yêu
cánh đồng đó
biết bao hoa nở
hái cho nhiều liệu giữ
được bao nhiêu

Sáng sáng
Chiều chiều
đi trên xa lộ
tầm băng bên đường
như một bài thơ
bài thơ viết toàn bằng ngoại ngữ
một chữ EM buồn
đứng đó
bơ vơ

3/97

mưa đầu thu

Những chiếc áo mong manh như nắng
Đã xếp vào đáy tủ thật sâu
Mùa hè nghỉ hoặc không còn nữa
Áo thu tung những sợi len màu

Sáng nay cơn mưa vồn vã tới
Mặt đất khô rạn rụa bình minh
Em mở cửa đón hơi gió lạnh
Quơ tay ôm hạnh phúc cho tình

Bàn chân cong dẫm nghe thời tiết
Thời tiết nhỏ từng giọt vui đây
Lòng người mang mang như lòng đất
Mùa thu thơm trên cọng cỏ gầy

Chiếc cổng gỗ bên vườn đã mở
Em đứng nghe mưa - chắc suốt ngày
Có cô sóc nhỏ vừa ghé tới
Cô gọi tên anh sáng hôm nay

10/97

xóa bình minh

Em đi buổi sáng mù sương
Dấu chân có tỏ trên đường em qua

Em đi buông một đóa hoa
Hương thơm dội lại cánh xa cuối trời

Em đi đuôi mắt ngậm ngùi
Rừng phân ưu đứng lá ngời tịnh tâm

Em đi sông gọi tiếng thềm
Lục bình chia nhánh đá trầm mình đau

Em đi trời xuống thật sâu
Mây chia trong tóc gió nhàu trên vai

Em đi biển có thở dài
Muối tìm mãi dấu chân ai trên bờ

Em đi rách một trang thơ
Sách ngồi ôm ngực u ơ gọi tình

Em đi xóa một bình minh

6/98

hải phận

Tôi có một căn nhà
có một người đàn ông đi bên cạnh
có một công việc nhẹ nhàng
quyển sách nằm trên kệ
bài thơ trong túi

Sao vẫn chẳng hài lòng

Tôi có chiếc áo lụa mặc mùa hạ
chiếc khăn len đắp mùa đông
mùa thu bạn tặng khăn quàng cổ
đôi giày êm trên đồng cỏ mùa xuân

Sao vẫn thấy mình thiếu thốn

Mỗi ngày tôi nhập vào dòng người
xe đi như thác đổ

Vẫn riêng mình một vạt nắng hát hiu

Mỗi ngày tôi sống
bạn hữu chung quanh
nói, nghe, khóc, cười, cơn áo
chia một mảnh đời
mừng rằng ta đã hiểu nhau

Vẫn tiếng chuông rung cô độc

Ngày tháng khuyết tôi có nửa vầng trăng
Một mình bình tâm ngắm
cả cánh rừng thông cho không
một mình tĩnh lặng
có dòng sông trước mặt êm đềm

Sao bầu trời vẫn động

Tôi đứng bên trong cuộc sống
nhìn ra ngoài hải phận riêng tôi
cù lao mọc giữa mênh mông sóng
cười khan một tiếng

với mệnh đời.

8/98

trái đất không nghe em

Em vẫn khóc một mình
đầu quanh những giọt lệ
dưới những ngón tay gầy
chàng biết đâu chia sẻ

Em cũng muốn như chim
ca tụng mặt trời mọc
chim hát suốt một ngày
mặt trời rơi trong mắt

Em cũng muốn là cỏ
nên đời bỗng xanh xao
em mềm như tuyết mỏng
nên tình bỗng hư hao

Em cũng muốn là suối
nên thơ chảy một dòng
dòng thơ và dòng lệ
cùng trôi vào cõi không

Em cũng muốn nghe chàng
cho trái đất yên nghỉ
trái đất không nghe em
bắt em làm thi sĩ

Em con chim sâu nhỏ
chàng con chuồn chuồn xanh
chàng vui em nhỏ lệ
trái đất bỗng rùng mình

thời gian và tình yêu

Đêm mùa đông gọi anh bên bếp lửa
Sáng mùa xuân em khóc trước hoa đào
Con bướm chờ thời gian qua mùa hạ
Lá thu phong che khuất một mảnh đời

Ôi tình yêu như giọt sương buổi sáng
Làm sao em giữ được đến buổi chiều
Nếu tình yêu là mặt trời đứng bóng
Giọt nắng nào sẽ ở lại qua đêm

Gió miệt mài trên dòng sông chảy xiết
Mây hoang mang đi lạc giữa bầu trời
Con đường sắt đợi chuyến tàu nào tới
Gió và mây vẫn thiếu một chỗ ngồi

Anh sẽ đến buổi chiều hay buổi sáng
Ngày hôm nay hay ở thế kỷ sau
Em vẫn đợi vì tình yêu không tuổi
Người yêu ơi! Anh đến tự hướng nào

7/98

áo thu

Sáng nay đi vào rừng
xem rừng thay áo mới
áo đỏ như son
áo vàng như gấm dệt

Tôi cởi chiếc áo cũ của tôi
máng lên cánh tay rừng
cúi nhìn ngôi nhà thân thể

Áo thu ai giữ
ở bên thềm

10/98

mùa đông

Tuyết đứng ngoài hàng rào
ngó qua khung cửa sổ
có tiếng khúc khích cười
của những thanh củi nhỏ

Anh ném vào lò sưởi
những viên hạt dẻ tròn
trái tim em nhóm lửa
mùa đông bén trong hồn

Ôi! Mùa đông, mùa đông

Em có đôi tai lạnh
dấu vào đâu bây giờ
cho em mượn tay anh
áp vào đây thay mũ

Ôi! Mùa đông, mùa đông

Anh mở áo ngự hàn
quần đôi chân em lạnh
những ngón chân tinh nghịch
làm tuột chỉ áo anh

Ôi! Mùa đông, mùa đông

Hai bàn tay em đỏ
môi em hương nhựa thông
cổ em thơm mùi khói
cánh tay em củi trầm

Ôi! Mùa đông, mùa đông

hóa thân

Tươi xuống từng ngọn cỏ
Những ngôn ngữ vô ưu
Nhặt ra trong vạt nắng
Bụi của ngàn năm xưa

Một hạt giống tĩnh lặng
Nằm im ngửi mùi hương
Nhà sư ngừng tay thở
Hơi thỉnh cùng tiếng chuông

Đóa hoa nở mùa Hạ
Mang tâm hương mùa Thu
Nhà sư dấu trong áo
Một trái tim làm thơ

Luống đất thơm trang kinh
Cuốc lên từng nhịp mõ
Qua rồi dấu ngàn năm
Vết chân sao còn đó

Diện bích lòng không đoạn
Bụi vẫn mờ gương soi
Rũ áo bước khỏi đời
Hóa thân thành thi sĩ

lạnh ở dưới phố

Không còn chiếc lá nào

trên những cành thu muộn
ở dưới lớp vỏ khô
có nỗi sầu nằm cuộn
ở trong thân khẳng khiu
có mùa đông đang trốn

Gió đuổi trên mặt hè
tiếng lá khô rên khẽ
Người đi sát vào nhau
chia một hơi thuốc lẽ

Chiếc túi khoác trên lưng
hai tay giấu trong túi
áo dạ dài quá chân
đầu ảm trong mưa bụi
Có người đi rất vội
mà không biết đi đâu

Có người nằm góc phố
co tay lên gối đầu
gió thổi mang mang hận
lá có tìm thấy nhau

Có người mỗi cối thuốc
khói thả không định nơi
câu thơ tình mùa cũ
người yêu xa cuối trời

Có người bước rất nhẹ
như tựa hẳn vào lòng
của người đi bên cạnh
chia nhau hơi thở cong

Có người đứng cuối phố
lạnh thấm cả vào xương
cúi xuống nhặt chiếc lá
nhặt lên một phiến buồn

12/98

ngày tháng

Ngoảnh lại nhìn ngày tháng đã qua
ngày tháng chẳng có gì để lại
những bài thơ còn thơm mùi mực in
đã trở thành rất cũ
Đọc lại một đoạn văn mới viết hai ngày

thấy già như trang sử
Gấp quần áo mùa đông
như gấp cuộc đời
xếp vào đáy tủ
Tháo đôi giày cao cổ
giữ mùa đông ra khỏi bàn chân
ném thanh củi cuối cùng vào lò sưởi
ném luôn vào đó trái tim mình
tất cả sẽ thành than
nguội theo ngày tháng

Những con chim đã trở về
đậu trên cành táo
như người làm vườn
vừa bước qua chiếc cổng gỗ
dừng lại hàng rào
chôn đám lá mục cuối cùng
gieo những hạt giống trên vườn cỏ

Em làm lại đời mình
bằng những câu thơ
và ngày tháng lại bắt đầu quay
trên cái vòng tròn đặt trong chuồng
của con chuột bạch

12/98

tình yêu và tuyết

Tuyết đến rất lặng lẽ
Không gây tiếng động nào
Khi bắt đầu rơi xuống
Là giá lạnh mang theo

Tình yêu đến lặng lẽ
Không gây tiếng động nào
Khi bắt đầu cảm thấy
Là lúc nhận hư hao

Tuyết lở rất mềm mại
Từng khối trôi lên nhau
Chôn tất cả hiện hữu
Không để dấu vết nào

Tình lở rất tinh cờ
Mỗi lần lở một miếng
Lăn xuống vực đam mê
Êm đềm nên không biết

Khi tiếng động vọng lên
Miếng tình cuối đã chết
12/98

sông đêm

Em ngược mặt uống ngậm trăng thom ngát
Dòng sông đêm bên dưới vỗ chân quen
Anh cúi xuống uống giọt sương trong mắt
Đất rừng mình chim đập cánh bay lên

vào thu

Gió đã đến vuốt ve trên mái gỗ
Những mảnh khô nằm đợi suốt mùa hè
Giọt mưa xanh dịu dàng lên tiếng gọi
Mái cong mình rạo rức lắng tai nghe

lệ đêm

Có những giọt lệ đêm
Rớt vào hồn vô đáy
Đêm nghiêng chiếc bình không
Hứng ánh trăng run rẩy

hôm nay mùa thu chết

Lá phong lặng lẽ rơi
Như giọt nước mắt hồng
Đêm qua mưa đã tới
Đón mùa Thu sang sông

Chăn Thu chưa kịp ấm
Trên dốc tuổi Xuân tôi
Vàng đã loang sắc đỏ
Theo gió về muôn nơi

Không còn gì sót lại
Lặng lẽ một khung trời
Bài thơ viết một nửa
Chiếc lá cuối cùng rơi

Tôi như bị tình phụ
Đứng chờ vợ trên đồi

Cành đã ly thân lá
Làm sao vỗ về tôi

Trái tim tôi bé nhỏ
Ai điều giữa không gian
Liệm mùa Thu trên ngực
Bằng đóa mây bạt ngàn

Hôm nay mùa Thu chết
Tôi lên đôi đũa tang

mùa thu, tình yêu và cá hồi *gửi Anh Đức - Chị Thủy*

Mùa thu đã đến đây
con suối đẹp nhất làng đang ngập đầy thuyền lá.

Sao anh không về cùng cá Hồi
để em được làm những chiếc vẩy lấp lánh
em sẽ mang thai
em sẽ sinh những chiếc trứng màu hồng ở trong dòng suối cũ
như con cá Hồi chết sau những lần sanh nở
những chiếc vẩy sẽ không còn nữa
trên lưng anh
em sẽ chết cùng với mùa thu

Thôi anh
Thôi anh,

Người thợ nuôi cá đang cắt ngang lưng con cá chồng lấy trứng
của những con cá vợ
đang nhân tình yêu lên vụn lần
thả hạnh phúc theo suối ra sông
theo sông vào biển
mênh mông quá em biết ngả nào tìm

Thôi anh
Thôi anh,
đừng về nữa.

Để cho em được mơ mộng suốt mùa thu
em sẽ là
những chiếc vẩy bập bênh
trong dòng suối sương mù
gọi tên anh
trên từng cuống lá

Em yêu anh
em sẽ sống đời của cá
những con cá Hồi tìm về
chết giữa mùa thu.

Hồi cá Hồi về nguồn tháng Mười ở thành phố Issaquah, WA

điểm tâm

tặng Chị Trần Mộng Điệp

Buổi sáng trong như ly nước lọc
Lòng thấy hiền như một miếng khoai
Giữa bàn một đóa trà vừa nở
Tôi điểm tâm giữa vũng mặt trời

Buổi sáng vừa đi ngang cửa sổ
Ám nước reo lên gọi nắng vào
Con chim mỏ đỏ ngoài khung kính
Khẽ nghiêng đầu cặp mắt trong veo

Buổi sáng khoan thai vào góc bếp
Rắc nắng lên màu tím vỏ khoai
Mật se một chút thơm mùi đất
Giữa kẽ răng là cả đất trời

Buổi sáng nhẹ nhàng kéo chiếc ghế
Thả cánh trà xanh xuống đáy bình
Rót ra lưng chén dòng sông chảy
Màu xanh loang rộng giữa bình minh.

ngũ cốc và chim xa

Tình yêu là những hạt ngũ cốc
Đặt trong công sứ giữa trạc cây
Anh là chim bên kia dãy núi
Có bay sang nhặt hạt tình này

Những hạt kê vàng thơm như mật
Máng chơ vơ ở giữa đất trời
Tình yêu treo trên cành trĩu nặng
Hạt kê buồn nghe tiếng mưa rơi

Nắm ngũ cốc tung giữa không gian
Những hạt nhỏ nắm vùi trong cỏ
Hạt vương lại sóc đến tha đi
Chẳng còn gì dành cho chim nữa

Con chim xa bầy giờ ử rữ
Ngậm tiếng hát bên kia khu rừng
Năm ngũ cốc nảy mầm trong cỏ
Thần nhiên thành những ngọn xanh um

chim bồ câu và trái tim homeless

Những con chim homeless
Nằm núp dưới gắm cầu
Những con chim bồ câu
Giữa không gian lạnh xám

Tôi co mình trong gió
đứng ngó lên gắm cầu
Ôm trái tim homeless
Không biết đi về đâu

Những con chim bồ câu
Nằm bên nhau gập cánh
Tiếng động ở trên cao
Rung buổi chiều tối sẫm

Tôi đứng trong vũng gió
Ngó lên những then ngang
Từng con chim nằm cuộn
Như câu thơ xếp hàng

Gió thổi nghiêng ngã thân
tóc chia ra từng nhánh
chuyến xe đến rồi đi
thả những bàn chân lạnh

Những con bồ câu nhỏ
Mùa đông không có nhà
Những trái tim bỏ đi
Bốn mùa không có tổ

Hai mươi lăm năm chẵn
trái tim vẫn phương xa
lòng ngực buồn ngơ ngác
gầy như một sân ga

Cuối năm ngày tháng cạn
lang thang dưới chân cầu
giữa không gian lạnh xám
thương cho đời bồ câu

Tôi vốc một nắm gió
tung theo trái tim sâu

gió không biết tôi bao nhiêu tuổi

Buổi chiều cuối năm
tôi ngồi trước hiên nhà
nhìn lên dãy núi
giải núi Alps nằm ngủ dưới sương
ngôi làng Issaquah nằm bên chân núi

Tôi, núi và ngôi làng
cùng đang tan dưới những giọt thời gian

Buổi chiều cuối năm
tôi ra hồ Samammish
vốc thời gian trôi qua kẽ tay gầy
bên kia hồ có ai đang đốt lửa
những đóm mắt buồn
đỏ quạch
rơi xuống chân mây
có thấp sáng hộ tôi
tháng ngày lau sậy

Buổi chiều cuối năm
tôi đi xuống phố
đếm tuổi mình trên những nhánh cây
thành phố Seattle
gió hát cả ngày
gió không biết tôi bao nhiêu tuổi

2/99

bão gió tháng giêng

gửi Kim Nhung và gia đình

Vườn tôi gầy quá hoa không nở
Mưa ở nơi đây ướt sũng xuân
Những cành thông gầy ôm đầy gió
Khung cửa nhà ai nhận vết thương

Mưa gió đuổi nhau qua thớ gỗ
Que diêm xòe thẳng thốt trong đêm
Nền như mắt bão trùng bóng tối
Một mảnh tháng Giêng vỡ bên thềm

Vườn tôi gầy quá hoa không nở

Tóc người thức giấc giữa đêm xuân
Bão gió thổi trắng không rằm nữa
Nghiêng tai nghe lá gọi chỗ nằm

Căng vuông giấy mỏng che cửa trống
Áo người vạt nhỏ đủ ấm không
Tôi thấp lòng tôi bông hoa nên
Gửi người một đóa tháng Giêng xuân
Tháng Giêng 99

bão trong ngực issaquah

Con bão Elnino thổi tung lồng ngực
Một trái tim mà nhận hai lần đau
Mũi không thở và môi không tiếng nói
Giữa hai vai rụng những hạt thơ sầu

Ở ngoài kia chim không cất tiếng hát
Hoa ngã vào nhau cánh xếp lớp rơi
Mưa cứ nhỏ và gió quay tròn mùa
Mảnh vườn con là sần nhầy tuyết vời

Mùa đông dài quá như không muốn hết
Mâu xám sơn lên vạt áo mỗi ngày
Chiếc khăn quàng chạy cuống theo cơn gió
Cổ gọi tiếng về khăn mãi miết bay

Trời lạnh làm cong những ngón tay nhỏ
Câu thơ thả vào mặt nước lạnh im
Tên bão như tên người tình gọi mãi
Ngực nặng như là có hai trái tim
3/99, những ngày bị cúm

người câu ở sông nào

Tôi máng nỗi buồn nhẹ
Trên một sợi dây cung
Chữ nhẹ có dấu nặng
Nên sợi dây cung chùng

Tôi gánh nỗi buồn nặng
Trèo lên một đỉnh đồi
Lung chùng nỗi buồn ngã
Lăn xuống đáy hồn tôi

Tôi quán nỗi buồn cong

Vào vòng tròn cuộc sống
Chữ cong không có dấu
Nỗi buồn như nỗi không

Buồn tôi như dấu sắc
Ngắt câu rất mơ hồ
đặt vào không đúng chỗ
nên nỗi buồn làm thơ

Buồn tôi như chữ Tình
Ai viết trên lưng gió
Dấu huyền sẽ bay đi
Căn lề tôi cửa ngõ

Có người níu áo hỏi
Dấu nỗi buồn ở đâu?
Dấu hỏi như cái móc
Buộc đầu sợi dây câu

Tôi là con cá nhỏ
Người câu ở sông nào?
3/99

tháng năm lên núi

Tặng Bùi Bích Hà

Tháng năm
đường lên núi còn tuyết
vách trắng xẻ hai giữa lối đi
mùa xuân ở chân núi Rainer
hoa chưa kịp nở

Chúng tôi đi giữa những bức tường trắng
nặng chập choáng từ núi hất ra
nhắm mắt lại
hoa tuyết xước trên ngực

Chúng tôi đi song song với những rặng thông
mùi nhựa bay bay trong gió
lá xào xạc
trên bức tường trắng xóa
những chiếc bóng màu xanh hắt xuống
vạt áo cũng thơm lây
mùi quân tử

Chúng tôi dừng lại ở một khúc quanh
ngó xuống thung lũng

tự hỏi
mình là tuyết
là thông
hay là núi
lá xào xạc.

5/99

thèm khóc như thèm mưa

Xoay mình nghiêng với đêm
Bỗng thấy thèm được khóc
Giọt lệ trong khóe mắt
Cứ nghiêng theo gôi nằm

Thèm khóc như thèm mưa
Ai có cầm chai rượu
Xin rót hộ vào đêm
Những giọt mưa say khướt

Thèm khóc như thèm mưa
Tóc khô như hoa cỏ
Ai có về trong đêm
Gội dùm khu vườn nhỏ

Thèm khóc như thèm mưa
Thịt da như gạch nỏ
Ai có về trong đêm
Thổi mưa vào áo lụa

Thèm khóc như thèm mưa
Trái tim khô mùa hạn
Ai có về trong đêm
Làm mưa rơi trên ngực

Ôi! Đêm nghiêng theo gôi
Thân cong như nhánh hoa
Hồn cong như giọt rượu
Vỡ òa thành mưa sa

8/99

trăng và tháng sáu

Tháng sáu mở ra một nhánh sông
Con trăng mùa Hạ chìm dưới đáy
Em thả xuống nước cọng cỏ xanh
Dòng sông trăm năm chỉ là mộng

Anh theo em về như hạt cát
Vướng giữa kẽ chân mỗi bước đi
Anh theo em về như bóng trăng
Nên bờ vai em lấp lánh bạc

Em thổi mùa Hạ vào không gian
Chao ôi! tình yêu bốc hơi nước
Trên lưng gợn sóng bóng mây qua
Ở vòng tròn trăng có điều ước

Tháng sáu đuổi mình vào mùa Hạ
Gió thổi hoa lau bay mang mang
Anh theo dòng sông trôi với tình
Em đứng giữa bờ trăng ngơ ngác

ngồi xuống trăm năm

gửi Frank

Nếu sáng nay em đi
mảnh vườn đó
những gốc hồng sẽ bàn tay ai tưới
cây lê cuối vườn có nhớ ra hoa
phía bên phải có hồng lên một góc
khi nụ đào vỡ giữa tháng ba

Nếu sáng nay em đi
những con vịt ngoài hồ
có về rửa lông trước cửa
ai sẽ đem vốc bánh ra mời
những con chim cánh đen gõ trên mái gỗ
tiếng buộc tiếng lơi như trong giấc mơ
ai sẽ đứng nghiêng đầu nghe chim
ngẩn ngơ ngấm vịt
rồi chạy đi tìm mảnh giấy
làm thơ

Nếu sáng nay em đi
căn nhà đó
những cửa sổ sẽ không bàn tay đóng
gió thổi vào
bay hết những bài thơ
trang bản thảo sẽ nằm trên lưng gió
chờ đi đâu
rơi xuống chỗ tình cờ
những kệ sách nhìn nhau buồn ủ rũ
bụi sẽ hôn lên chữ

giữa đôi tờ

Nếu sáng nay em đi
căn bếp đó
những hạt gạo sẽ nấu hoài không chín
những củ hành khô rồi sẽ nảy mầm
chai nước mắm sẽ không người rót
bát đĩa sai nơi
đũa chiếc mất chiếc còn

Nếu sáng nay em đi
trong tủ áo
những vạt lụa sẽ âm thầm rũ xuống
những chiếc giày nằm nhớ gót chân ai
khăn ngơ ngác đi tìm bờ vai cũ
chiếc áo len lau lệ
giữa hai tay

Nếu sáng nay em đi
căn buồng đó
giường chỉ còn một gối
(con gấu nhồi bông chắc đi với em)
phía bên phải giường
những quyển sách sẽ không bàn tay với
chút nước còn trong ly
sẽ khóc suốt đêm

Chắc là sáng nay em chưa đi được
thôi đã đến đây rồi
thì ngồi xuống
trăm năm

Overlake Hospital 9/99

thơ và bệnh

Cúi nhìn xuống đôi cườm tay
Nước biển như giọt rượu say chảy hoài
Mũi kim tròn những nụ cười
Nở an nhiên giữa bờ bờ thịt da
Ruột nằm đợi tiếng sóng xa
Vách thân thể ngấm mùi hoa cuối đời
Cất đi một khúc rồi bời
Thả trôi ở cuối biển trời mênh mông
Ô hay! Cái thân cỏ bông
Bây giờ muốn hóa thành sông hay rừng
Mơ thành thác đổ lưng chừng

Hay là ngọn núi vô cùng cô đơn

Thôi thì là một giọt sương
Chiều tan sáng động chẳng vương bận gì
Overlake Hospital 9/99

quà xuân

gửi anh Khanh và Đức Quý

Tôi tặng người một năm rất mới
Nằm được mùa xuân trên ngón tay
Hương trong hơi thở trầm trong áo
Lóng lánh như sương chuỗi tháng ngày

Khăn thô áo vải theo mùa gió
Ngày dạ lưng lưng tối trong chăn
Nắng ở hiên nhà mưa trên mái
Quả đầy trong bếp hoa đầy sân

Một năm không nhớ tên thầy thuốc
Phố chợ lâu ngày quên lối đi
Thong dong nhật cỏ mảnh vườn nhỏ
Lau giọt mưa trên đóa tường vi

Một năm ngồi xuống nghe nhau nói
Trời đất mang mang tuổi ngắn rồi
Nheo mắt ngắm mình trong hạt bụi
Đặt giữa nhân gian một nụ cười

Tặng người bài thơ viết một nửa
Còn một nửa kia chưa viết xong
Tôi vo chữ cát vào trong túi
Thình thoảng mang ra ném một dòng
Xuân Canh Thìn - 2000

nhìn nhau rất xa

Sáng đầu năm hồn em chấp cánh
bay lơ mơ vào một kỷ nguyên
đĩ vãng như bức tường trong suốt
bụi hôm qua rũ lại bên thềm

Thành phố mơ hồ dưới đôi cánh
có sợi dây điện mang mang giăng
đàn chim đậu những nốt nhạc nhỏ
lặng thình. Nghe khúc khích trong lòng

Sáng đầu năm thành phố ran ran
đánh thức xuân trên từng viên gạch
em dấu em vào giữa cánh chim
đếm tinh hà bay quanh vũ trụ

Em dấu em ở trong hạt gạo
nằm rất ngoan giữa những chân nhang
đợi tiếng giấy anh chạm bức cửa
về chia nhau một thế kỷ tàn

Đóa thủy tiên của ngày rất mới
đang quay đầu nhìn thế kỷ qua
những viên sỏi đã thành cổ tích
Anh và em nhìn nhau rất xa

1/1/2000

thế kỷ

gửi anh Vi và Phương Kim
Em đặt bàn chân qua thế kỷ
Những viên gạch mới lót hân hoan
Em đi rất nhẹ từng bước một
Sợ làm vỡ mất mảnh thời gian

Em sống một ngày thêm một khác
Tình yêu như vết bớt trên lưng
Thế kỷ xóa mờ màu son đỏ
Vết bớt bỗng nghe lạ vô cùng

Những điều em viết trên mặt giấy
Mùi mực còn thơm ngày hôm qua
Một cơn gió thổi bay thế kỷ
Dòng chữ nhăn nheo tựa tuổi già

Em thở một ngày thêm một khác
Nhịp đập trong tim rất mơ hồ
Thế kỷ ở bên ngoài lồng ngực
Làm sao hiểu được những cơn mơ

Thời gian đặt trên từng viên gạch
Những bức tường ai phá mặc ai
Em đứng giữa hai đầu thế kỷ
Nói tình yêu bằng sợi tóc mai

Jan 1/2000

mùa hạ

Trái banh đá vào trong nắng
lăn mùa hạ một vòng tròn
Ta ngồi trên ngọn đồi xanh
đóa bồ công anh vàng xậm
tinh thơm giữa những ngón chân
thấy yêu như thời trẻ lắm

Nắng trẻ hơn tuổi em nhiều
Chạy đuổi nhau qua triền dốc
Những con ong kêu vang vang
Mùa hè cười trong mái tóc

Có trái bong bóng màu đỏ
Vuột ra khỏi bàn tay ai
Tiếng kêu bật lên thảng thốt
Mộng mơ bay vút lên trời
Một trái mận xanh vừa rớt
Cẩn mùa hạ chát giữa môi

Có tiếng chuông reo leng keng
Nghe như hạnh phúc đang tới
Ta chia nhau một cây kem
Mùa hạ mát trên đầu lưỡi

Em cười xô ngã khóm hoa
Yêu như thời còn trẻ lắm
Mùa hạ 2000

hai mươi lăm năm qua

Tôi nhìn dòng sông chảy
Hai mươi lăm năm qua
Tôi nhìn đám mây nổi
Tôi trôi, tôi trôi xa

Thời gian còn lại gì
Trong lòng bàn tay lạnh
Mở ra đi bàn tay
Năm cánh hoa đã héo

Thời gian tà áo lụa
Giờ là vương vãi nhàu
Trong ngăn đời gỗ mới
Không còn, không còn hương

Thời gian thành phố cũ
Những viên gạch lặn đi
Hàng cây ai đốn mất
Rung bước chân người về
Những ngôi nhà mới mọc
Trông như những thằng hề

Hai mươi lăm năm qua
Mất người sao rất lạ
Dưới chiếc nón thời gian
Bỏ củ đời trắng xóa

Hai mươi lăm năm qua
Biết bao điều muốn nói
Đặt tay lên ngực nhau
Tìm người sao rất mới
5/2000

khoảng trống

Tôi ngồi trên máy bay
Chiếc ghế bên còn trống
Chiếc ghế bên cạnh tôi
Ở một góc nhìn nào
Vẫn một đời khoảng trống

Đường bay êm ả quá
Thành phố ở bên dưới
Những ngôi nhà xanh đỏ
Trông như món đồ chơi
Tưởng chỉ thông tay xuống
Là nhặt được cuộc đời
Bỏ ngay vào trong túi

Tôi nhìn xuống đời sống
Tự hỏi thấy được gì
Trên những đường ngang dọc
Bên dưới đám mây kia

Bao nhiêu người đang cố
Níu lấy một mảnh đời
Bao nhiêu bàn tay quơ
Bắt hoài một hạt bụi

Bao nhiêu tiếng khóc òa
Của một đời vừa mở

Bao nhiêu là nụ cười
Đóng sau một cánh cửa

Có bao nhiêu lừa đảo
Ở giữa những con người
Chiếc bong bóng ngũ sắc
Nổ tung giữa cuộc chơi

Có bao nhiêu người yêu
Ôm nhau hoài không chặt
Gió thổi giữa tình ta
Bay tung giọt nước mắt

Tôi nhìn xuống cuộc đời
Đám mây che khuất lấp
Tôi gọi tên người yêu
Giữa mơ hồ khoảng trống
5/15/2000

cám ơn con

gửi các con trong Ngày của Mẹ

Cám ơn con cho mẹ được curu mang
chín tháng giấc mơ ôm cả đất trời
con như suối róc rách chảy trong bụng
như bông hoa trắng muốt nở trên đời

Cám ơn con cất tiếng khóc chào đời
cho máu mẹ cùng cất theo tiếng hát
con trôi ra như quả địa cầu xinh
cho sữa mẹ như hạt trai lăn xuống

Cám ơn con chiếc răng sữa đầu tiên
sáng lấp lánh như sao mai mới mọc
bàn chân con là cặp cánh bồ câu
hai tay nhỏ là bướm đôi vừa nở

Cám ơn con ngày cấp sách đến trường
cho mẹ biết nỗi mừng trong nỗi sợ
mẹ ước ao mình biến thành sách vở
mười mấy năm làm bạn tốt bên con

Cám ơn con những vấp ngã trên đời
cho mẹ được cùng con âm thầm khóc
cám ơn con những lúc con thật vui
tiếng cười con ròn tan trong miệng mẹ

Cám ơn con những đi sớm về khuya
cho mẹ hiểu ngày xa dần bóng tối
cho mẹ thấu sông đang chờ suối tới
rồi biển kia lại đến đón sông đi

Cám ơn con những đóa hoa đã nở
trái thơm ngon đã đến lúc xa cành
chim sẽ bay qua dãy núi thật xanh
bướm rồi sẽ đậu trong khu vườn mới

Cám ơn con như những đám mây bay
khi tụ lại mẹ mưa trong hạnh phúc.
May/2002

bài thơ ba mươi năm

tặng Chi Tiến

Ở với nhau 30 năm
Thế là ngắn hay dài
Hay chỉ là một cái vưon vai
Ngoảnh mặt lại nửa đời đã bước

Một ngôi nhà rừng sau hồ trước
Một đàn con bầy đũa
Có đũa vẫn ngu ngơ
Cháu ở đâu như quà tặng bất ngờ
Như hoa quả đến trái mùa vẫn ngọt

Anh với em tình còn đầy trong mắt
Mắt sáng mắt mờ ta đeo kính cho nhau
Sợi tóc nào rơi trắng giữa chiêm bao
Ta sẽ nhuộm cho tóc xanh màu lại
Em yên lặng nhìn anh không nói
Mặc thời gian nhảy múa quanh mình
Anh đeo cho em một chuỗi bình minh
Nắng lấp lánh an lành trên ngực.

mẹ mở lòng ra

gửi con gái Angela Khả Tú

Trong trái tim mẹ có ngăn nhỏ
Vừa khít khao đủ chỗ con nằm
Những khi con chán khung trời rộng
Mẹ mở lòng ra một góc chân

Trong trái tim mẹ có đóm lửa
Cháy liu riu một mảnh than hồng

Mẹ gom tóc trắng như gom củi
Dự trữ cho con những ngày đông

Mẹ có đôi tay đủ một vòng
Ôm con như một sợi dây cung
Mũi tên con bay vào khoảng trống
Lòng mẹ rung theo sợi dây chùng

Mẹ có đôi chân gày theo tuổi
Không thể cùng con chạy điền kinh
Mẹ đi dẫm trước dùm con nhé
Những cành gai viên sỏi vô tình

Những áng mây bay qua trí nhớ
Tuổi đời như lá quét trong vườn
Mẹ nghiêng thân mỏng nghe hướng gió
Tà áo con bay lộng mùi hương.

mùa xuân

gửi Giang

Mùa xuân đã về
theo nắng buổi chiều
ta vượt mặt trời trong mắt người yêu
mặt trời trong veo
như những hạt lệ
ta cán thời gian trên
mỗi bánh xe

Con đường ta về băng qua nghĩa trang
mùa xuân hôn lên từng
vuông mộ chí
tên ai trên đó như tự cổ sơ
tuổi ai trên đó ngàn năm không già

Con chim bay qua
ngậm cành hoa lạ
mùa xuân lăn xuống con dốc
hồn ta

Mùa xuân đã về
theo nắng buổi chiều
ta vượt mặt trời trong mắt người yêu
một vốc lòng tay đầm đìa
hạt nắng
ta vẩy mùa xuân
trên mỗi quạnh hiu

hôn nhân

(Theo ý On Marriage của Kahlil Gibran)

Hãy yêu nhau hôm nay
và mãi mãi
Nhưng chúng ta sẽ không trói buộc nhau
Tình như gió nhón như ca hát
Giữa khoảng cách hai ta
không một vương mắc nào

Ta sẽ rót cho nhau đầy chén rượu
Nhưng này em ta chẳng uống chung ly
Mỗi giọt rượu một hương thơm riêng biệt
Mỗi chiếc ly riêng ánh pha lê

Anh sẽ xẻ cho em chén cơm anh có
Em đơm cho đầy vào bát của anh
Nhưng ta sẽ chẳng cùng ăn chung bát
Một bát cho em một bát cho anh

Như bản nhạc cùng rung lên bài hát
Mỗi nốt đàn có một tiết tấu riêng
Nốt thấp nốt cao từng phần âm điệu
Như tính tình anh và hạnh kiểm em

Như cây cột trong nhà thờ riêng rẽ
Đứng cách nhau cả một bức tường
Mỗi chiếc cột có riêng một góc
Vẫn chung vai giữ vững giáo đường

Anh sẽ là cây tùng cho em là liễu
Mình mọc cạnh nhau
mà không lấn sang nhau
Trong một chỗ riêng tư ta càng gần gũi
Không lấy bóng mình mà che mắt đời nhau

Cho nhau trái tim
nhưng đừng cất giữ
Đừng biến nhau thành sở hữu riêng tư
Hôn là bờ bãi
Tình yêu là biển
Hãy để biển luân lưu hạnh phúc
giữa hai bờ

ngày 4 tháng 5 năm 96

cây đàn dưới phố

Tôi đi lang thang trên đường số 4
Seattle hôm nay trời không mưa
Chiếc đồng hồ đứng ở một ngã tư
Đi chậm lại vài giây chờ tôi tới

Con chó nhỏ làm người mù bối rối
Kéo những âm khô vội vã qua đường
Chiếc gậy trắng quơ quơ trong vạt nắng
Vẽ vào buổi trưa những dấu ngoặc buồn

Tôi cứ đi hoài trên đường số 4
Chân đá vu vơ, đếm những cột đèn
Cúi xuống một người đang nghêu ngao hát
Thả đồng tiền vào chiếc mũ nhẵn đen

Ở dưới gốc cây chiếc đàn ai dựng
Cây đàn trúc sơn đứt mất hai dây
Xơ xác như người từ quê hương khác
Mang cả tang thương tạm trú nơi này

tiếng vỗ một bàn tay

*When we hit our two hands together, we hear a clap.
Now listen to the sound of one hand clapping.*

Hakuin Zenji

Hai tay vỗ vào nhau
Tai ta nghe tiếng vỗ
Một tay áp vào tai
Ta nghe nổi lặng thình

Trong lặng thình ta nghe
Tiếng vỗ của tay mình
Không cần phải có hai
Mới làm nên tiếng động

Tiếng vỗ vọng từ tâm
Giữa lòng tay cô độc
Tiếng động không vang vọng
Bởi một va chạm nào

Tiếng động của thình lặng
Làm rụng cả chùm sao

con trai và mùa hè

gửi Phillip

Nắng lừng lững đến
đẹp như người thanh niên bước vào tuổi đàn ông
chàng vừa cạo râu xong
gió thơm như hơi thở
mầm xanh non mới vỡ
như sợi gân trên chiếc cổ nâu hồng
những cành cây vươn dưới nắng trong
là bờ vai chàng mạnh mẽ
Tiếng nổ rộn ràng của máy cắt cỏ
cùng tiếng đập trong ngực chàng
dưới chiếc quần ngắn
đôi chân chàng như hai cây thông thẳng tắp

Chàng xoay chiếc máy trên thảm cỏ
tự tin như một nông dân
đang cày trên thửa ruộng đời mình

Người đàn bà nheo mắt nhìn ra
từ khung cửa bếp
thấy lòng đầy ắp nắng

Này con trai!
đừng vội vàng hấp tấp
đừng cắt hết mùa Hè
hãy để cỏ dài ra như những
sợi lông măng trên cánh tay con
và để nắng cứ đọng hoài trong mắt

Mẹ muốn mùa Hè dừng lại trên thảm cỏ
và con thì cứ đứng mãi ở trong vườn
Mùa Hè 98 Viết cho con trai trong ngày Mother's day

ngày mới

gửi Diễm & Dung

Sáng nay chàng
thức dậy
có những sợi tóc không thức dậy cùng chàng
chúng ngủ lại với chiếc gối
có những sợi tóc từ đêm qua
đã bỏ đi trong bóng tối
chàng gơ tay xoa đầu
vỗ về vàng trán rộng

Chàng di chuyển lặng lẽ trong ngôi nhà
chuyện trò cùng bàn ghế
nói với bức tranh treo trên tường
việc chàng sẽ làm ngày sắp tới

Rót một ly nước trong
chàng làm quen với những viên thuốc đủ màu
chào nhau như bạn mới
không biết thân tình dài được
đến bao lâu
cầm bằng như tri kỷ

Kéo chiếc ghế ngồi bên khung cửa rộng
nhìn ra khu vườn có cây lê
đang kết trái
chàng nghĩ đến thân thể người đàn bà
đã cho chàng những đứa con xinh đẹp
nhìn chậu hoa nhài trắng muốt
tỏa hương thơm
chàng nghĩ đến đôi bàn tay người đàn bà
đã đặt trước mặt mình
bao nhiêu bát cơm vừa chín tới

Có tiếng chim vụt bay ngang
thả bình minh vào thính lặng
chàng nghĩ đến những người bạn
đã đi qua trong đời
tất cả rồi cũng như chim
bay về bên kia trũng núi

Với quyển sách trên kệ
đặt vào lòng
thấy thèm đọc lại một câu thơ
của thời mới lớn
chàng mỉm cười
biết là mình bước thêm
một ngày mới nữa.

8/98

Mai Thảo ở bệnh viện Barlow, Los Angeles

Xương Da
Anh ngồi nhìn xuống hai tay
Nghe trong máu chảy thảng ngày trôi qua
Xương còn ở lại với da

Ngậm ngùi thịt bỏ đi xa lắm rồi

Hình Vóc

Anh nhận ra hết mọi người
Mọi người tìm được nụ cười của anh
Chao ôi! đến thế sao đành
Hình xưa vóc cũ lạnh tanh cõi ngoài

Chiếc Vòng

Ôm vai anh sát vào lòng
Trong thình lạng thả chiếc vòng tử sinh
Chưa rơi đất đã rùng mình
Đỏ hoe bốn mắt thôi đành chia xa

về một địa chỉ mới

gửi Mai Thảo

Anh đi à?

Ừ đi

Anh đi thật à?

Ừ đi thật

Sao anh hay đi thế

Đâu có hay đi, từ năm 1982 đến nay anh vẫn ở đây

Không, em nói từ năm 1954 cơ, từ khi dọn vào trong Nam anh đời đời biết bao nhiêu chỗ khác nhau rồi

Lần này thì khác, chỗ này là chỗ cuối

Có xa không anh?

Cũng chưa biết rõ nữa

Chưa biết rõ sao lại đến?

Thì cũng phải đến chứ, chỗ cuối mà, xa gần gì mình cũng
đến được

Em tiễn anh một quãng được không?

Được, nhưng khi nào anh rẽ ở khúc quanh, thì em chỉ nên đứng nhìn theo thôi đừng gọi
vội, để anh đi khỏi bận lòng

Anh có chắc là về chỗ ở mới anh vui hơn ở đây không?

Anh không biết rõ, sẽ hỏi những người bạn đã dọn đến
trước anh

Thế liệu anh có nhớ những người bạn còn ở địa chỉ cũ
không?

Đến một lúc nào đó, có thể chúng ta sẽ quên hẳn nhau, làm sao mà giữ mãi được một liên
hệ không còn hiện hữu

nữa.

Anh nói nghe buồn quá!

Em biết rồi mà, người ta chỉ giữ được những vật cồng ở trong Bảo Tàng Viện, chứ không giữ được tình cảm ở trong một cái hộp kín rồi đem cất vào đó. Tình cảm như hơi nước, theo thời gian sẽ bốc hơi và bay đi
Thế người ta có cất văn chương vào Bảo Tàng Viện không?
Có, sau khi đã gạn đục, khơi trong. Người ta chỉ cất đi những viên ngọc chứ không ai giữ những hòn sạn.

Anh à, chỗ anh sắp đến có rộng hơn căn phố một buồng của anh bây giờ không?

Có bao giờ anh cần một chỗ rộng hơn đâu

Có vườn cỏ non không anh

Tháng Giêng thì bao giờ cũng ở ngay trong tâm mình

Ở đó có rượu cho anh uống không?

Bạn bè chắc sẽ thỉnh thoảng rưới lên anh

Anh à

Thôi em đừng hỏi nữa, anh đi đây, anh sẽ rẽ ở khúc quanh
đằng kia

Và em không được gọi anh quay lại phải không?

Khá lắm! Thôi anh đi nghe

Vâng, anh đi em sẽ không gọi với,
theo anh.

Người đàn ông quay lưng lại, đi về phía trước, dáng ông cao, thẳng, hai tay buông xuôi.
Ông đi thung dung về một địa chỉ mới.

Jan 10, 1998

sau Mai Thảo đến Nguyễn Sa

Áo lụa Hà Đông xếp làm gối
Tơ tằm trả lại tuổi mười ba
Chiều nay Bolsa trời trở gió
Nhà thơ nằm giữa những vòng hoa

Văn thơ xô giạt về một cõi
Chữ chữ theo nhau chầm xuống hàng
Chiếc bút đặt ngang chưa ráo mực
Một pho sách nữa vội sang trang

Từ nay không biết còn ai hỏi
Trời hôm nay nhiều nắng hay mưa
Tháng Một tháng Tư cùng đầy gió
Tiếng hú nào rơi giữa trang thơ

Ngọn hải đăng mù không đủ sáng
Quận Cam nên cháy cả hai đầu

Người đi như nước không quay lại
Những nhánh sông buồn gọi với nhau
Tháng 4/98

à ! thi sĩ

Buổi sáng thức dậy
bỏ chân xuống giường
vươn vai
kéo màn cửa
nắng ào vào buồng

Bỗng thấy thèm
được làm
thi sĩ

Múc một muống đường
bẻ một câu thơ (không biết của ai)
thả vào ly nước lạnh
tiếng muống kêu lanh canh
cầm ly lên ngắm nghía
uống cạn một hơi
ngắm nghĩ

Thấy mình trong suốt
ngọt lịm
nhẹ tênh

À ! Thi Sĩ
8/2000

thornbird

Cho em yêu bằng trái tim của anh
Cho em thờ bằng hơi anh thờ
Cho em gọi tên anh bằng thanh quản của con chim Thorn bird
Để em hiểu thế nào là sự ngọt ngào của những mũi gai

Cho em uống cạn những giọt nước trong mắt nhau
Để em biết tập nếm những giọt lệ của thương đau
như thiền sư nhấp một ngụm trà

Cho em ngủ giữa mảnh đêm vỡ nát
bằng đôi mắt không nhắm của một loài chim đêm
Để lúc nào em cũng nhìn thấy hình ảnh của đôi ta qua cái vòng tròn vông mô trong suốt

Cho em hôn lên những sợi tóc bạc của anh
Để em đổi trăm năm cho một ngày hạnh phúc

Cho em áp mặt vào những vết đồi mồi trên bàn tay anh
Để em hiểu là ngày xuân đã đi qua nhưng tình yêu thì bốn mùa viên mãn

Cho em sống
em yêu
em thờ
bằng chính trái tim, lồng ngực của riêng anh

Và, cuối cùng

Hãy cho em chết như
loài chim Thornbird

Sept.25/2000

hoa mai

Em muốn viết một bài thơ
không biết bắt đầu thế nào
chỉ nghe lòng rạo rục

Trời cuối năm
bao giờ cũng có một chút gì
buồn bã
một chút gì
ngậm ngùi

Ở bên ngoài
những cánh tuyết rất nhỏ
trắng toát
lạnh buốt
như một đám thiêu thân
lao vào đèn xe
gãy vụn

Em phải bắt đầu thế nào
cho một bài thơ

Những chiếc phong bì tuổi nhỏ
niềm mơ ước đỏ hồng
căng lên
rồi vỡ tung theo xác pháo

Hay em viết về những nụ hôn

của thời thiếu nữ
những nụ hôn nhỏ xíu
như những nụ hoa mai
ngập ngừng không dám nở

Ở bên ngoài
những con thiêu thân tuyệt
vẫn múa lượn
lao vào đèn xe

Trời cuối năm
bao giờ cũng có một chút gì
buồn bã
một chút gì ngậm ngùi

Em muốn gửi cho anh
nụ hôn thiếu phụ
đóa hoa mai năm cánh
một chút ngậm ngùi.
tháng Giêng/năm Tân Ty

chia nhau hà nội

Em gửi cho anh
chiếc lá bàng cuối thu Hà nội
hồi chuông giáo đường
buổi sớm tinh mơ
góc phố Nhà Chung có bày sẻ nhỏ
một con rất gầy
đứng hót ngu ngơ

Em gửi cho anh
tơ tầm mới dệt
giăng từ Hàng Đào đến phố Hàng Bông
khúc lụa trắng ngả sang
màu nguyệt bạch
sợi dệt ngang như mây vắt
trăng rằm

Em gửi cho anh
ly cà phê buổi tối
mùi ngô non
nướng dưới cột đèn
mảnh than nhỏ sưởi mùa thu
sắp hết
hơ gót chân ai

hồng giữa phố đêm

Em gửi cho anh
chiếc kiềng bạc trạm
đang khoe mình
làm mới phố Hàng Gai
ảnh mẹ chụp mấy mươi năm về trước
cổ có đeo
một chiếc giống thế này

Em gửi cho anh
đất trời Hà nội
để anh nhớ về thành phố
tuổi thơ
nơi hạnh phúc là một viên kẹo bột
được bạn chia cho trong một lúc
không ngờ

Em chỉ giữ cho em
những con ngõ hẹp
những bàn chân vội vã
dẫm lên nhau
những cánh cửa bàn tay ai quên mở
rặng sấu già nua
vẫn lặng lẽ cúi đầu.

Em gửi cho anh cả
trái tim Hà nội
Xin anh cất vào chỗ giấu
trái tim em

Hà nội, cuối Thu / 2000

cô gái nghi tâm

Buổi sáng thức dậy
tôi ra tước cửa nhà
ngắm Hà Nội tháng giêng.

Cô gái Nghi Tâm thò hoa vào thành phố
trên chiếc xe đạp gầy những đóa cúc nằm nghiêng.
Cô chở hoa hay là hoa chở cô
những cánh cúc vương vào bầu áo
cô gỡ ra rắc những mảnh vàng theo từng vết xe lăn.
Cô chở hoa đi trong những con phố cổ
Hà Nội hơn 40 năm
màu vôi cũ còn nguyên

có những cánh cửa đóng từ ngày tôi đi
hình như người ta quên không mở
tôi chạm tay vào
đánh thức tuổi thơ.

Cô gái Nghi Tàm thò hoa vào thành phố
cô chờ hoa hay hoa chờ cô
chiếc xe đạp đi qua những con phố cổ
Hà Nội hơn 40 năm
hạt bụi cũ không bay
trên tán lá bàng con chim xưa
còn nằm nguyên trong tổ
hồn tôi cong
như một cánh cúc gầy.

cõi ngoài

Em sắc thang thuốc bắc
hương thơm ba gian nhà
trong thuốc có hồng hoa
có quế chi liên nhục
mời anh uống một ngụm
sống trăm tuổi với em

Em sắc một bài thơ
chữ bay đi tám hướng
anh đứng ở hướng nào
cho thơ em bay tới
em một đời vụng dại
ta yêu nhau ngập ngừng
những chữ rơi như hoa
anh có bàn tay hứng

Em sắc một trang kinh
miệng thơm hương mộc xạ
mỗi hạt kinh cô mãi
đọng ở giữa tâm hoa

Gấp lại một pho kinh
biển ngoài kia tịnh sóng
núi cúi đầu khoanh tay
ngắm đóa sen vừa nở

Em cất kính vào túi
ta tìm nhau cõi ngoài

Rằm tháng Giêng/ 2001

thánh giêng, sương và issaquah

Chao ôi! Sao mà buồn như sương
ở trên vòm cây tụ nổi buâng khuâng
những chiếc lá như chim trong khói
gỡ mãi không ra những sợi vô hình

Thánh Giêng có người bỏ đi xa
con lộ thênh thang sương chảy thành dòng
núi cúi xuống nhìn sông gợn gợn
trôi về đâu
sông trôi về đâu

Con cá trong sương
không tìm ra dòng nước cũ
có chiếc vẩy bạc mầu buồn nhớ mảnh rêu hoang

Sương ở ngã ba
không tìm ra lối rẽ
Sương trên bàn tay
không tìm ra ngón tay
Sương ở trên vai
không tìm ra trái tim trong ngực

Chao ôi! Hay là tình đã bỏ đi

Thánh Giêng ở Issaquah
sương nở vàng trên từng cánh cúc
tóc rối bay bay đứng giữa vườn

Chao ôi! Sao mà buồn như sương
thánh giêng 2001

hãy yêu em như yêu bài thơ

gửi Mỹ Phượng và Anh Vân

Hãy yêu em như yêu tình nhân
người ở xa nhưng tình thật gần
yêu em như mùa xuân đang đến
thoáng qua đi, rớt lại băng khuâng

Hãy yêu em như yêu bụi hoa
nổi ước ao đỏ thắm hiên nhà
một sáng mở cửa kêu thành tiếng

‘Ôi ! Vàng hồng nở giữa hai ta’

Hãy yêu em như yêu dòng sông
con nước quẩn quanh rẽ ngập ngừng
vỗ mái bàn chân thời trẻ dại
anh ước ao bước xuống hai lần

Hãy yêu em như yêu vàng trăng
em cho anh chiếc bóng đêm rằm
trái tim thơ dại đêm mười sáu
anh một đời vằng vặc với trăng

Hãy yêu em như yêu bài thơ
chữ đến với anh rất tình cờ
em đến với anh khi không đợi
Có phải em là một tiếng thơ !
tháng 3/2001

mùa xuân và thơ thanh tâm tuyên

Khi em ngồi trong cửa sổ
nói chuyện với anh qua đường giây
nhìn những bông hoa Uất Kim Hương
đang nở vàng bên ngoài khung cửa

Em biết là mùa xuân đang tìm cách trở về

Khi em nói cho anh nghe
về những mầm hoa em chôn xuống đất
từ tháng mười năm ngoái
nằm ngủ suốt mùa đông
vừa rủ nhau thức dậy

Em biết là mùa xuân sắp đến

Khi em nói cho anh nghe về con dốc cạnh nhà
con dốc nhìn xuống hồ Sammamish với dòng nước trong veo
những chiếc thuyền nhỏ đang căng lên những chiếc buồm
vải trắng

giải núi xanh như một nét mày thiếu nữ
vẽ một đường dài đến tận chân mây
làm cho trái tim em đập sai một nhịp

Em biết là mùa xuân vừa bước tới

Khi em nói cho anh nghe

về những gốc đào ở trong vườn
đang ngập ngừng thở những làn hơi màu hồng vào
khoảng không gian xanh biếc

Em biết là mùa xuân đã đến

Khi em lắng tai nghe tiếng anh ở bên kia đường giây
đọc một câu thơ của Thanh Tâm Tuyền
và khẽ nói với em một lời âu yếm

Em biết là mùa xuân đã dọn vào
ở hẳn với em .

Tháng tư, ngày đầu xuân ở Issaquah 2001

miếng thơ

Sáng nay thấy thềm thơ
muốn được cắn một miếng
biết tìm đâu bây giờ

Anh có miếng thơ nào
dấu ở trong túi áo
hãy lấy bỏ ra đây
bỏ cho em một mẫu

Hay anh dấu trong tay
mở ra em coi thử
ôi ! cái nhẩn hôn nhân
làm cho thơ nghệt thờ

Hay anh dấu trong xe
rồi vừa ăn vừa lái
miếng tình thơ vụng dại
tông vào định mệnh nào

Hay anh dấu ở sờ
đợi đến giờ ăn trưa
tìm riêng ra một góc
vừa ăn vừa ngân nga

Hay anh dấu ở nhà
miếng thơ ủ trong gói
đêm thức dậy một mình
nhâm nhi cùng bóng tối

Hay anh dấu ngoài vườn
dưới gốc cây phong đỏ
con sóc đến tha đi
để vết mờ trên lá

Ôi! miếng thơ bé nhỏ
anh dấu ở nơi nào
dưới đại dương thăm thẳm
hay trên những vì sao

Anh dấu thơ trong tim

Thôi, em không xin nữa
sợ cắn vào tim anh
thì hồn em sẽ vỡ.

dốc xuân hồng

Mưa vẫn đêm qua vào thành phố
mà mùa xuân thức dậy sáng nay
hàng thông lá như mũi kim nhọn
khâu nắng thanh tân sợi chỉ dài

Xe đang đi tới chợt dừng lại
mở cửa bước ra ngắm hoa đào
những nụ xinh tròn cong môi thờ
hơi thở thơm tho rất sớm mai

Con dốc màu hồng ngôi nhà nhỏ
dòng sông ngái ngủ núi lơ mơ
mây chậm chậm trời xanh quá đổi
một người rất bé đứng chờ vợ

Gió khẽ gọi nhau trên đỉnh dốc
cồn ngực nao nao gọi mùa xuân
thổi những giọt hồng vào buổi sáng
bình minh tủy lúy thờ hơi nồng

Cả một dãy đào nghiêng xuống đất
mặt đất mở ra tỏ nỗi mừng
có người rất bé đứng ở giữa
giơ tay nắm được mảnh xuân hồng.
Tháng tư, đầu mùa Xuân ở Issaquah

chuyện của đôi giày

Buổi sáng khi Người bắt đầu ra cửa
Nhìn những chiếc giày đứng xếp hàng đôi
Do dự mãi đôi nào bàn chân muốn
Đôi nào cùng chân bước xuống cuộc đời

Những đôi giày ngược mắt nhìn chờ đợi
Thâm thì bảo nhau chắc đến phiên mình
Trời bên ngoài đang mưa hay ửng nắng
Cỏ còn khô hay đã đẫm bình minh

Giày với chân cùng nhau nôn nả bước
Thành phố của Người ít nắng nhiều mưa
Có bao giờ Người nhớ nghiêng đầu xuống
Hỏi thăm giày đã thấm lạnh hay chưa

Sáng hấp tấp đi chiều vội vã về
Giày mệt nhào vào hàng nằm thờ đợi
Ngày mai đến lượt đôi nào ra đi
Địa chỉ cuối bao giờ giày sẽ tới

Có những đôi giày nằm hoài góc tủ
Người chê là không còn hợp thời trang
Hay chân trách là không còn vừa nữa
Da ngâm ngùi đã sước với thời gian

Người chỉ có một đôi giày duy nhất
Bước thấp bước cao nhập cuộc sớm hôm
Cũng chẳng bao giờ nghiêng mình cúi xuống
Đặt bàn tay lên nếp gấp da buồn.

tháng 6/01

ngôi sao

Anh yêu !
Đêm mùa Hạ bầu trời đầy sao

Những ngôi sao năm cánh
rơi kín mặt hồ
chiếc kayak đậu cạnh đám lau
em không dám kéo ra trong bóng tối
mặc dù em rất muốn vớt những vì sao

Em ngồi trên bãi
mơ mộng đến anh

Ước gì có anh đang ngồi bên cạnh

em sẽ mở lòng bàn tay anh ra
như mở một ngôi sao năm cánh
em sẽ đặt vào ngôi sao năm cánh đó
bàn tay nhỏ của em
như người lên cung trăng
đặt tất cả những giấc mơ của loài người vào
trong một hạt bụi

Đêm mùa Hạ bầu trời đầy sao
em đếm hoài không hết
Một ông sao sáng
hai ông sáng sao
ba ông sao sáng
bốn ông sáng sao

Em đặt nhằm giấc mơ của em
vào một ngôi sao vừa sa xuống nước

Chiếc kayak vẫn vương giữa bụi lau
chờ một khoang đầy gió.

tháng 6/2001

ngày đã qua biên biệt

Khi trở về

Tháo đôi giày trước cửa
bỏ vội chiếc túi vào góc nhà
cởi áo treo vào tủ
máng thời gian lên không gian

Bước vào đứng dưới nước

Bóc ra từng lớp mỏng
việc làm
suy nghĩ
vui
buồn
mơ mộng
hệ lụy của một ngày

Thả tất cả trôi dưới vôi nước
như những lớp mỏng đó
chưa hề thuộc về thân thể mình

Ngửa mặt trong nước
hát ê a một câu thơ cổ
Nước trong chảy dạ phiền chẳng rửa
Cỏ xanh thơm lòng nhớ khó quên

Nước chảy trôi đi
bụi và hoa
ngày đã qua biên biệt

Nước chảy trên hai bờ vai nhỏ
Nghe mòn quá khứ dưới làn da

Bước ra khỏi nước
hai bàn chân trần
hát ê a nốt câu thơ cổ
Nhũ rồi tay lại trao liền
Bước đi một bước lại vin áo chàng

Đứng thẳng nhìn vào gương
biết đã mất một ngày
trên nhánh hoa thân thể

7/2001

câu hỏi

Anh đến như buổi sáng
mang theo giọt bình minh
giọt rơi trên phiến lá
giọt rơi xuống truyện tình

Anh đến cùng buổi trưa
mang theo chùm ánh sáng
làm say nắng trái tim
cả bài thơ choáng vầng

Anh đến như chiều đến
mang sóng vào lòng sông
em là con cá nhỏ
bơi mù trong mênh mông

Anh mang theo buổi tối
bung kín mắt hai ta
những ngón tay quấn quít
nở bùng một đóa hoa

Ngày cháy dần từng cánh
như lửa đốt phù du
Sao mỗi lần gặp lại
là một lần thiên thu?

tháng 8/2001

biển

Mặt trời rớt
mặt trời rớt xuống
Anh ơi!
hết mặt trời rồi
biển uống đầy bụng lửa

Một tay níu vào anh
một tay cầm đôi dép
hai bàn chân trần
dẫm sâu trong cát
em há miệng uống từng ngụm gió
úp mặt vào ngực anh
biển tràn hơi thở

Gió
gió thổi
anh ôm em chặt quá
tiếng sóng vỡ òa
giữa hai lồng ngực

Mình đi
mình đi bên nhau
thong thả đi bên nhau

Đúng không anh

Biển hình như mới có sáng nay
nước trong như mắt
Cát hình như mới có trưa nay
hạt mềm như da thịt
Sóng hình như mới có chiều nay
ngọn cong như cồn ngực

Cả vũ trụ
hình như vừa được dựng
và anh
và em
vừa mới được làm người

Mình đi
mình đi bên nhau
thong thả đi bên nhau

Gọi mặt trời
trở lại

tháng mười hoa cúc

Bây giờ là tháng mười
Em như hoa cúc nhỏ
Sao anh không là gió
Thổi mùa thu vào em

Bây giờ là tháng mười
Em hiền như hoa cúc
Sao anh không là đất
Cho em ngã vào lòng

Bây giờ là tháng mười
Em gầy như nhánh cúc
Sao anh không là mưa
Cúi hôn từng cánh lá

Bây giờ là tháng mười
Em mong manh như cúc
Sao anh không là nắng
Ôm em ấm một ngày

Bây giờ là tháng mười
Sao anh không là rượu
Em là hoa cúc vàng
Cho anh Hoàng Hoa TỬ

Tháng mười tháng mười đến
Mùa thu mùa thu qua
Cúc vàng cúc vàng héo
Anh xa anh xa...xa

10/2001

bóng nắng

Khi em trở về Seattle trời đang mưa
phi đạo tối
bên ngoài đầy mưa bụi

bàn tay em đã lạnh tự bao giờ

Em bỏ lại bóng anh và bóng nắng
bóng tình yêu trên hè phố thênh thang
Seattle người đi không có bóng
nên tình yêu là một cõi riêng mang

Em ngược mặt giữa bầu trời đầy gió
lá và mưa đang bị cuốn đi xa
em nhớ quá sợi tóc anh bạc trắng
cũng chạy theo bóng nắng
buổi trưa qua

Hơn mười năm em chạy theo bóng nắng
bàn tay em vẫn lạnh dưới trời mưa
xòe bàn tay ngón gầy
không có bóng
nắng ở đâu cho em nắm bây giờ

Em trở về thu mình sau cổng nhỏ
sáng đem bao gom lá rụng quanh vườn
những chiếc lá ôm nhau không có bóng
em đứng chờ vợ một cõi
mù sương.

tháng mười một/ 2001

khi thi sĩ chết

Khi Thi Sĩ nằm xuống
Người ta bỏ vào trong áo quan
những trang Thơ phủ kín chiều dài của thân thể
Đó là những giòng chữ
viết cho suốt chiều dài của một đời người

Khi chiếc áo quan đóng lại
ngọn lửa bùng lên
giấy và người tan thành tro bụi
thì những câu Thơ bay mãi giữa đất trời

Thi sĩ không để lại một con ngựa
vì biết là nó sẽ
khuyu xuống với tuổi già

Thi sĩ không để lại
những ngôi nhà
vì biết là tường vôi mái ngói

sẽ mục nát với thời gian

Thi sĩ không để lại những cánh đồng
vì biết là đất đai nào
cũng có ngày đổi chủ

Thi sĩ không để lại bạc tiền
vì biết rằng nó sẽ thất thoát
bởi chi thu

Thi sĩ chỉ để lại những câu thơ
vì biết rằng
người ta càng chia nhau
thì Thơ càng đầy túi
Quốc gia giàu có
là quốc gia có nhiều Thi Sĩ
Thành phố may mắn
là thành phố được Thi Sĩ dung thân
Con sông lúc nào sóng cũng rung rung
là con sông chở tàn tro Thi Sĩ

Thi Sĩ là người duy nhất trên đời
Khi chết đi
không mang theo gì cả
nhưng vẫn vĩnh viễn làm chủ sản nghiệp
của mình,

Những bài Thơ.

Tháng 12/01

buổi sáng nghe chim hót

*Thân tặng Anh Chị Ngọc Quyên
Kỷ niệm 45 năm Hôn Phối*

Tất cả tưởng như ngày hôm qua
Em vừa nở như bông hoa mới
Anh tinh khôi như sương mùa Xuân
Tình ửng đỏ trái vừa chín tới

Tất cả tưởng như ngày hôm kia
Em còn xanh như một lá trầu
Anh còn tươi như những quả cau
Cắt vào tráp chờ ngày Xuân mới

Tất cả vẫn như ngày hôm nay
Tình vốc đầy cả hai bàn tay
Anh cho em chuỗi ngày quá khứ

Anh tặng em những tháng tương lai

Tất cả sẽ giống như ngày mai
Em ở bên anh như mọi ngày
Buổi sáng thức dậy nghe chim hót
Buổi chiều vẫn ngồi ở nơi đây

Cửa đóng mở bốn mươi lăm năm
Giường cũ vẫn nguyên một chỗ nằm
Dầu tay hơi mỗi khi làm gối
Ta vẫn chia nhau một góc chăn.

ngày 27 tháng 12 năm 2001

mùa xuân

Đặt một cành khô trên trang giấy
Em biết mùa Đông vẫn quanh đây
Hôm qua ai nói Xuân và Tết
Hình như gió thổi mạnh sáng nay

Em đi trong gió khăn và áo
Bay ngược câu thơ mỗi bước chân
Làm sao trừ được thời gian nhỉ ?
Làm sao mà từ chối mùa Xuân ?

Nhìn kỹ đi anh mầm xanh mọc
Trên cành khô run rẩy vườn đêm
Nhặt hộ cho em sợi tóc trắng
Đang theo Xuân về với tuổi em

Sáng nay có một bông hoa nở
Em tiếc mùa Đông sắp đi xa
Tuyết mỏng đang tan trên đỉnh núi
Những con chim én xuống hiên nhà

Em biết mùa Xuân muốn trở lại
Vòng xoay vũ trụ một cơn mê
Em ước tuổi mình như pháo đỏ
Người quên không đốt lúc xuân về.

Xuân Canh Ngọ

con bò và cỏ non

Lòng em là cánh đồng tháng Giêng
Anh như con bò từ xa đến
Gặm từng miếng nhỏ mảnh hồn em

Anh bỏ đi khi cỏ vừa hết

Bây giờ mới bước sang tháng Hai
Cánh đồng cỏ xanh không còn nữa
Em làm gì đây với hoang vu
Gió phương xa bắt đầu thổi tới

Tháng Hai ngày lạnh sương dày lắm
Người ta bắt đầu quên mùa Xuân
Em vẫn đi tìm từng cọng cỏ
Còn sót trong cánh đồng tháng Giêng

Trên cánh đồng hoang vu đầy gió
Em tìm ra một cọng cỏ gãy
Dấu chân bò còn in trên đất
Có phải anh còn ở quanh đây

Anh ạ, cỏ non còn sót lại
Sẽ xanh như ngọc vào tháng Ba
Bướm lạ bay sang đồng cỏ mới
Dấu chân bò cũ sẽ phai nhòa.

Tháng Hai / 02

thế kỷ còn mới quá

gửi BBH & NDT

Em bước trên viên gạch
già hơn hai ngàn năm
bàn chân em quen lắm
sao ngón chân ngập ngừng
Cổng vườn nào còn mở
sau triệu triệu cơn mưa
những vòm cây xanh biếc
có bạc chiếc lá xưa
Thế kỷ còn mới quá
nở đóa hoa tinh khôi
vũ trụ như bình cũ
thay nước trong ngậm ngùi
Mở ra cùng thế kỷ
những điều rất ngạc nhiên
hạt bụi anh rơi xuống
vướng vào trái tim em
Mở ra cùng thế kỷ
Như một chuyện tình cò
trang sách đọc lơ mơ

đã rung lòng địa chấn

Thế kỷ bỗng ngưng lại
trong thế giới hai ta
em mang tóc trắng thả
theo đám mây ngang nhà
Em mở hé cánh cửa
tiếng chim gọi xôn xao
lửa cháy ngoài thế kỷ
anh về như chiêm bao

chủ nhật, ngày 3 tháng 3 năm 2002

thu khúc

gửi Lê Quỳnh Mai

Anh không là chiếc lá
sao hiểu được mùa thu
Anh không là ngọn núi
sao hiểu được sương mù

Anh không là dòng sông
làm sao hiểu được sóng
Anh không phải là bờ
làm sao nghe thuyền động

Mùa thu cất tiếng hát
Anh có nghe gì không
gió bên ngoài đang gọi
anh có lòng chuông rung

Anh hãy lặng im nghe
trái tim em đang đập
trên đám lá phong vàng
con sóc nâu thao thức

Anh có thấy mây trắng
bay vào trong mắt trong
tình em như khói biếc
bốc lên từ lòng sông

Mùa thu đang gõ cửa
Mở đi anh... cánh rừng.

bữa tuyệt

Hôm nay Trời đãi tôi một bữa
dọn ra trên chiếc bàn trắng dài
bát đĩa muống ly cùng mẩu trắng

cỏ hoa trắng toát giữa tiệc bày

Trời ngồi một bên tôi một bên
Trời gắp cho tôi một miếng tuyết
ngậm nhẹ đất trời giữa hai môi
bông nghe ấm áp như hạnh phúc

Trời rót cho tôi một ly tuyết
tôi rót mời Trời lại một ly
cụng ly giữa mặt nhìn bướm bướm
đang từ đỉnh núi trắng bay đi

Có con bướm tuyết bay vụng quá
đánh rơi cặp cánh xuống giữa bàn
làm sao mà nhặt lên được nhỉ
những cánh tan như mảnh pha lê

Lượng Trời rót xuống đầy bàn tiệc
người khách trần gian túy lúy say
tuyết uống từng chum mà ấm quá
đứng giữa đất trời giang hai tay.

ngày tuyết ở Issaquah 2/01

Trần Mộng Tú

E-mail liên lạc

tran_mong_tu@hotmail.com

In tại

Number One Printing

10254 Westminster Avenue

Garden Grove, CA 92843

Phone (714) 530-3760

(lên Vương Chiếu LH từ bản

gởi cho của nhà văn Hoàng Mai Đạt)